

kul olmanın gereklerini yerine getirmeye çalışmış ise de, bazıları sahip oldukları makam ve mala aldanmış ve bunların kalıcı olduğunu zannederek Allah’a ve peygamberlere karşı çıkmıştır. Yüce Kitabımız bu konuda bazı kişileri örnekte vermiştir. Mesela Kârûn bunlardan biridir. Kârûn’a hazineler verilmiş, o, bunları hayır yolda kullanmadığı gibi, böbürlenmiş, nasihat dinlememiş ve sahip olduğu malın gerçek sahibinin kendisi olduğunu zannetmiş ve

قَالَ

اِنَّمَآ

اُوتِيتُهُ

عَلَى عِلْمٍ

عِنْدِى “Bunlar bana bendeki bilgi ve beceriden dolayı verilmiştir” (Kasas, 28/78) demiş, bu anlayışı ve davranışları sebebiyle helak olmuştur. Firavun ise sıhhat ve saltanatına aldanmış ve helakine sebep olan şu sözleri söylemiştir: وَنَادَى

فِرْعَوْنُ

فِى قَوْمِهِ

قَالَ

يَاقَوْمِ

اَلَيْسَ لِى

مُلْكُ

مِصْرَ

وَهَذِهِ

اْلاَنْهَارُ

تَجْرِى مِنْ

تَحْتِى

اَفَلاَ

تُبْصِرُونَ

“Ey kavmim! Mısır hükümdarlığı benim değil mi? Şu nehirler de benim altımdan akıyor (değil mi?) Hâlâ görmüyor musunuz?” (Zuhruf, 43/51)

Kur’an-ı Kerim’de ders almamız için hayatları anlatılan bu insanlar sahip oldukları mal ve makamlarının devamlı olacağını ve bunların kendilerini kurtaracağını zannetmişlerdir. Fakat durum hiç de böyle olmamıştır. Kendileri ölüp

gitmiş, sahip oldukları her şey geride kalmıştır. Üstelik mal ve makamın vebalini de sırtlarında götüşlerdir. Yüce Kitabımızda, kişinin kendisine en yakın ve en yararlı olan kimseler olan kardeşinden, anasından, babasından, eşinden bile kaçacağı belirtilmiştir: فَاِذَا

جَاءَتِ

الصَّاخَّةُ -

يَوْمَ

يَفِرُّ

الْمَرْءُ

مِنْ اَخيهِ -

وَاُمِّهِ

وَاَبيهِ -

وَصَاحِبَتِه

وَبَنيهِ -

لِكُلِّ

امْرِىءٍ

gününde pişmanlıklarını dile getirecekler ancak; iş işten geçecek;miş olacaktır:
 َيَوْمَ
يَعَضُّ
الظَّالِمُ
عَلى
يَدَيْهِ
يَقُولُ
يَالَيْتَنِى
اتَّخَذْتُ
مَعَ
الرَّسُولِ
سَبيلًا “O gün zalim kimse,
(çaresizlik içinde) ellerini ısırp şöyle diyecektir: Ne olurdu ben de peygamberle
beraber aynı yolu tutsaydım!” (Furkan, 25/27) يَا
وَيْلَتى
لَيْتَنى
لَمْ
اَتَّخِذْ
فُلَانًا
خَليلًا “Yazıklar olsun bana, keşke
falânı dost edinmeseydim!” (Furkan, 25/28)
لَقَدْ
اَضَلَّنى
عَنِ
الذِّكْرِ
بَعْدَ اِذْ
جَاءَنى
وَكَانَ
الشَّيْطَانُ
لِلْاِنْسَانِ خَذُولًا
“Andolsun, Kuran bana geldikten sonra beni ondan o saptırdı. Zaten şeytan insanı
yardımcısız bırakıverir.” (Furkan, 25/29) Ayet-i kerimede verilen mesajı şöylece
özetleyebiliriz: İnkârcılar âhirette, mutlak günç ve hâkimiyet
sahibi olan Allah karşısında yalnız ve çaresiz kalacaklar ve onların dünyadaki akraba
ve dostları, kendilerini şımartıp azgınlaştıran mal ve mükler, makam ve mevkiler,
Allah’tan başka tapmış oldukları şeyler Allah karşısında onlara zerre kadar fayda
sağlamayacak, yardımını umdukları şeyler kaybolup gidecekti. Sabri AKPOLAT

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)